

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Γεωργαντᾶ, ὁποῦ πετᾶ ἄστα νέφη,
Μπουφίδην τὸν Νικόλαον, ποῦ τοῦ χαλᾶ τὸ κέφι.

Ἐστὸν ἕτερον Γεωργαντᾶν, ποῦ κάθεται ἀργός,
νὰ μᾶς φυτρώσῃ ἄργηγορα τῶν ὄπλων Ἐπιουργός.

Ἐστὸν Γιάννη Ἀντωνόπουλο, τὸν καὶ Ἀλογοσοῦρτη,
τὸ κάρδο τοῦ Σκουλίτσα του καὶ κάμποσο γυαῶρτι.

Ἐστὸν Σπύρο τὸν Κουκούλεσαν, ἀγορητὴν ραγδαῖον,
τὸν Κατσιμπάρδην, Σύμβουλον καὶ φίλον του σπουδαῖον.

Ἐστὸν Κανακάρη τὸν γνωστό, ποῦ τρέχει ἄνω κάτω,
τοῦ φίλου του Αὔγερινου τὴν κεφαλὴν ἄστο πιάτο.

Εἰς τὸν Γεροκωστόπουλο νὰ πάψῃ ὁ θυμὸς του
κι' ἕνα καλάθι μὲ αὐγά ν' ἀνοίξῃ ὁ λαίμῳς του.

Ἐστὸν Κουμανιώτη τὸν γνωστόν, πρὸ χρόνων δεκανέα,
καμπόσαις κούκλαις τοῦ Βουγᾶ καὶ σχέδια γενναῖα.

Ἐστὸν Βασιλάκη ἀσπασμοὺς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη,
ποῦ ἔγιν' Ἐφιάτης του καὶ τὸν καταδιώκει.

Ἐστὸν Τσαρλαμπᾶ, ποῦ βουλευτὴς δὲν φαίνεται τυχαῖος,
νὰ κάμῃ τοῦ Ζηλήμονος μετᾴθεσιν ταχέως.

Ἐστὸν Βαλσαμάκη, ρήτορα ἐκ τῶν ἀριστερῶν,
ν' ἀφίγη τὸ ταμπάρο του γιὰ νὰ περνᾶ παρών.

Εἰς τὸν Μπασιᾶ τὸν ἔρημο ἕνα βαθὺ τσουβάλι
μᾶς καλῆς κληρονομιάς τοὺς θησαυροὺς νὰ βάλῃ.

Εἰς τὸν Μουσούρη γύψινη τοῦ Βενιερᾶτου μούρη
κι' εἰς τοῦτον ὡς ἐκ περισσοῦ τὸν κύριον Μουσούρη.

Εἰς τὸν Γιαννοῦκο νὰ χαθῇ αὐτὸς ὁ Πικουλάκης,
ὁποῦ γιὰ ἕνα δάσκαλο ἐμάλλωσαν πολλάκις.

Ἐστὸν Κάρτσωνα τὸν σεβνταλῆ νὰ ὀρισθοῦν ἐν τέλει
τὰ ὄρια τοῦ Ἄ ρ ι ο ς, καθὼς ἐκεῖνος θέλει.

Ἐστὸν Χατζηγιάκη νὰ ζητῇ δριμύς ἀπὸ τὸ βῆμα
τὸ κάθε δάσος νὰ γενῇ καὶ ἰδικό του κτήμα.

Εἰς τὸν Τραμπάζη νὰ τοῦ βγῇ σὺν κἀνῃ τὴ δουλειά του
ἕνα παλοῦκι ποῦ θαρρεῖ πῶς ἔχει ἄστην κοιλιά του.

Εἰς τὸν Κοκκέβη τὸν πολὺ, ὅπου κοντὰ εἰς τᾶλλα
καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι του τὸν λέν Κωλοπηλάλα,
κουδούνια, φούσκαις, μουσικαῖς, χαρίσματα παντοῖα,
καὶ τὸ καβοῦρι τοῦ Φ α λ ἔ ζ νὰ κἀνῃ ἀπαρτία.

Ἐστὸν κύριον Αὔγερινόν χοιρίδιον παχύ
κι' ἀπ' ὄλα πιὸ καλλίτερο νὰ ὀδῇ καλὴ ψυχὴ.

Εἰς τὸν Σκουλούδη σὺν ἄμλῃ ποτὲ νὰ μὴν τὰ χάνῃ
κι' ἄς μὴ ζητῇ τὸ φράσκο μου ὀδικό του νὰ τὸ κἀνῃ.

Ἐστὸν Σάκη τόπον πάντοτε νὰ δίδῃ τῇ ὀργῇ
καὶ εἰς τοὺς δὴδὸ Μπουντούρηδες νὰ γίνουιν ὕπουργοί.

Ἐστὸν γέρο Κατσικόπουλο, Χρυσόστομον σωστόν,
τῆς Ἀφροδίτης τῆς θεᾶς ἐκεῖνον τὸν κεστόν,
τὸν Ἐρωτα, τὰς Χάριτας, βελόναις, δακτυλήθραις,
μὰ καὶ σαποῦνι κρητικὸ νὰ κἀνῃ μπουρμπουλήθραις.

Ἐστὸν Καζαμπάκα ζάχαρες, εἰς τὸν Σινέλη κἀντῖα,
καὶ ἄστοὺς κυρίους Γραμματεῖς μυρωδικὰ καὶ γάντια.

Ἐστὸν Τζάννε τὸν Λατινιστὴ νὰ ἔλθῃ ἄστα σωστά του
κι' ἕνα νυφοκοκκόζωμον εἰς τὸν Λογιωτάτου.

Ἐστὸν Κοντογιάννη φέρμελη γιὰ τὸ κουβαρνταλῆκι
καὶ γιὰ τὴν πρέφα τράπουλαις ἄστον Γεωργὴ Λοιδωρῖκη.

Μαλλιά' ἄστον Προβελέγγιο γιὰ τὴ γυμνὴ του κόκκα
καὶ ἀσπασμοὺς ἄστον Μπούμπουρα καὶ εἰς τὸν Δελαρόκα.

Ἐστὸν Κωνστανεῖ ἄλιγότερο νὰ κἀνῃ σαματᾶ,
κι' ἕνα κοπάδι πρόβατα ἄστον Θῆτα Προβατᾶ.

Εἰς τὸν Φαλιγάκα φύλαγγα, εἰς τὸν Ρικάκη σκούφια,
ἄστον Ψύλλα φύλλους ἄσταχυρα καὶ ἄστη Ροζοῦ τσουλούφια.

Ἐστὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν χαραῖς πολλαῖς καὶ γέλοια,
μαξίσια, περισσεύματα, καὶ φούρνους μὲ καρβέλια.

Εἰς ὄλην τὴν ἀριστερὰν ὕπομονὴν καὶ θάρρος,
ὡς ποῦ νὰ πέσῃ μὲ φορὰ Χαρίλαος ὁ γλάρος.

Καὶ εἰς τοὺς δύο ἀρχηγούς δολώματα καὶ δίκτυα,
ρητορικὴ ἀτέλειωτη, ἀγρόπνυλαις καὶ ξενύκτια.

Εἰς τὸν Ἄνδρέα τὸν Τσιγγρό καὶ Χιώτη ξακουσμένο
τοῦ ἔθνους Μεγαλόσταυρο μὲ τενεκὲ φτειασμένο.

Εἰς τὸν Λασσάλ καὶ τὸν Σαρλέ τῆς φυλακῆς τὴν βοῦτα
καὶ πριμαντόναις ὄμορφαις ἄστον γαλαντόμο Σγούτα.

Ἐνα κοντύλι ἄστον Σουρῆ τῆς μούρλαις του νὰ γράφῃ
καὶ ἄστον Σεμτέλο τὸν σοφὸ Ἐγγλέζικο ξουράφι.

Σάλια πολλὰ ἄστον Φιντικλῆ νὰ τὰ τραβᾶ κοντὰ του
καὶ τόπον ἰδιαίτερον γιὰ τὰ συγγράμματά του.

Ἐστὸν Δήμαρχον Φιλήμονα σκοποὺς ὕψηλοτάτους
καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἀποπάτους.

Εἰς ὄλους τέλος τοὺς Ρωμηούς σελάχι καὶ κουμποῦρα
καὶ ὄρητήρια τοῦ Χόρν γιὰ τᾶφθονά των ὄρα.

Ρωμηοῦ Ἐμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἐ σ τ ί α ς βρῖσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὁποῦ θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.